

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 4 marca 2025 r.

Pozycja 116

POSTANOWIENIE

z dnia 20 listopada 2024 r.

Sygn. akt Ts 268/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej G.Ł. („działającego w imieniu własnym i w imieniu córki A.Ł.”) o zbadanie zgodności:

- 1) art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;
- 3) art. 17 ust. 11 ustawy wymienionej w punkcie 1 niniejszego postanowienia w związku z § 5 rozporządzenia wymienionego w punkcie 2 z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 30 sierpnia 2023 r. (data nadania) G.Ł., działający w imieniu własnym oraz małoletniej córki A.Ł. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującej sprawy.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 9 maja 2023 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną skarżącego od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 14 listopada 2019 r. (sygn. akt [...]) oddalającego skargę na postanowienie Ministra Zdrowia z 6 czerwca 2019 r. (znak:[...]). Orzeczenie to utrzymało w mocy postanowienie Wojewody P. z 9 stycznia 2019 r. (znak: [...]) w przedmiocie oddalenia zarzutów złożonych do postępowania egzekucyjnego.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 8 grudnia 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 grudnia 2023 r.) wezwał skarżącego do złożenia pełnomocnictwa szczególnego uprawniającego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym zawierającego prawidłowe

odniesienie do sprawy, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna; doręczenia odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć (wraz z uzasadnieniami) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami) w szczególności postanowień Wojewody P. z 10 października 2018 r. o nałożeniu na skarżącego grzywny (znak: [...]) oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G. z 9 listopada 2018 r. (znak: [...]), a także sentencji wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 maja 2023 r. (sygn. akt [...]). Skarżący został także zobowiązany do udokumentowania daty doręczenia mu powyższego orzeczenia pod rygorem ujemnych skutków procesowych.

W terminie wskazanym w zarządzeniu skarżący nie usunął braków skargi.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 7 marca 2024 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 14 marca 2024 r.) wezwał skarżącego do: 1) uzasadnienia zarzutu niezgodności zakwestionowanych w skardze art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.; dalej: ustawa o zwalczaniu chorób zakaźnych) oraz § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753; dalej: rozporządzenie) z wyrażoną w art. 2 Konstytucji zasadą określoności przepisów prawa, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; 2) wskazania, które konstytucyjne wolność lub prawo skarżącego wyrażone w art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze przepisy ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych i rozporządzenia wskazanych w punkcie pierwszym niniejszego zarządzenia; 3) wskazania, które konstytucyjne wolność lub prawo skarżącego wyrażone w art. 47 w związku z art. 31 ust. 3, w związku z art. 87 Konstytucji i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze art. 17 ust. 11 ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz § 5 rozporządzenia; 4) uzasadnienia zarzutu niezgodności zakwestionowanych w skardze przepisów z wolnościami lub prawami, o których mowa w pkt. 2 i 3 niniejszego zarządzenia, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; 5) doręczenia pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie zakończonej wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 maja 2023 r. (sygn. akt [...]), wraz z czterema kopiami, a także odpisów lub poświadczonych przez pełnomocnika skarżącego za zgodność z oryginałem kopii (wraz z czterema kopiami): postanowienia Wojewody P. z 10 października 2018 r. o nałożeniu na skarżącego grzywny (znak: [...]), postanowienia Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G. z 9 listopada 2018 r. (znak: [...]) oraz sentencji wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 maja 2023 r. (sygn. akt [...]) – w złożonej do akt kopii brak sentencji wyroku); 6) udokumentowania daty doręczenia skarżącemu powyższego orzeczenia. Jednocześnie skarżący został pouczone, że w wypadku nieusunięcia powyższych braków w wyznaczonym terminie, wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W piśmie procesowym złożonym 21 marca 2024 r. (data nadania) skarżący odniósł się do zarządzenia. Do pisma dołączył tylko pełnomocnictwo szczególne, postanowienie Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w G. oraz Wojewody P., a także zanonimizowany wydruk wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 maja 2023 r., pobrany z systemu Legalis.

Zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa do prywatności oraz prawa do decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 Konstytucji), a także naruszenie zasady dostatecznej określoności przepisów prawa (art. 2 Konstytucji). Zdaniem skarżącego zaskarżone przez niego przepisy naruszają również art. 87 Konstytucji, który statuuje zamknięty katalog źródeł prawa powszechnie obowiązującego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia licznych przesłanek wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK). Weryfikacja tych przesłanek następuje na etapie wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym (art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

Zarządzeniem z 7 marca 2024 r. sędzia Trybunału wezwał skarżącego do usunięcia stwierdzonych w toku wstępnej kontroli braków formalnych skargi, w tym także tych, których skarżący nie usunął na wezwanie Prezesa Trybunału zarządzeniem z 8 grudnia 2023 r. W treści zarządzenia oprócz dokładnego wskazania brakujących dokumentów zawarto pouczenie, że w wypadku nieusunięcia braków w terminie, wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Odpis zarządzenia sędziego Trybunału z 7 marca 2024 r. został skutecznie doręczony pełnomocnikowi skarżącego 14 marca 2024 r. Obowiązkiem skarżącego było więc wykonać zarządzenie w całości w przepisany terminie. Skarżący nie wykonał zarządzenia w całości, albowiem nie doręczył sentencji orzeczenia, w związku z którym łączy naruszenie swych praw, tj. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 maja 2023 r. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału złożenie zanonimizowanej kopii wyroku nie może czynić zadość wymogom z art. 53 ust. 2 pkt 1 u.o.t.p.TK ani wezwaniu do złożenia odpisu lub kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem wskazanego wyroku (por. postanowienie TK z 18 października 2023 r., sygn. Ts 247/22, OTK ZU B/2023, poz. 48). Skarżący nie udokumentował także daty doręczenia mu powyższego orzeczenia.

W związku z tym należy stwierdzić, że skarżący świadomie naraził się na wystąpienie negatywnego skutku procesowego, o którym mowa w art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK (por. postanowienie TK z 15 marca 2023 r., sygn. Ts 192/22, OTK ZU B/2023, poz. 189).

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.